

SLOVO OD VERNIKOV

Včeraj je tekla beseda o tem, da je Janez Henrik Newman pri svojih štiridesetih zaradi spisov prvič prišel v navzkrižje z oxfordsko univerzo in Angleško cerkvijo. Umaknil se je iz nemirnega Oxforda v bližnjo vas Littlemore, se posvečal župniji ter z molitvijo in pokoro prosil za luč od zgoraj. Začelo ga je mučiti vprašanje, ali je Angleška cerkev še del vesoljne Cerkve. Ali ni morda to zgolj narodna cerkev?

Že dve leti je živel v negotovosti. Kakšna je Božja volja zanj? Da bi prišel do jasnosti, se je v Littlemoru blizu Oxforda s prijatelji posvečal molitvi, premišljevanju in študiju. Na njegove spise so se odklonilno odzvali tudi škofje in vodstvo univerze. Srce se mu je še posebej trgalo, ker ni šlo samo zanj. Toliko časa je imel vodilno vlogo v oxfordskem gibanju. Tolikim ljudem je postal duhovni vodnik. Zaupali so mu. Zato bo vse, kar bo storil, močno prizadelo tudi druge. Če jim reče, da dvomi o tem, kar jim je prej oznanjal, utegnejo tudi oni zdvomiti in izgubiti vero. Na oporo pri prijateljih na univerzi ni mogel računati. Ti niso imeli dvomov o Angleški cerkvi. Še manj opore je imel med svojimi domačimi. Bratoma so bili njegovi pomisleki povsem tuji, tudi obe sestri sta se mu odtujili.

Janez Henrik je prišel do spoznanja, da se mora odreči vsem službam: službi župnika pri univerzitetni cerkvi Device Marije in tudi pri podružnici v Littlemoru. V tej vasi pa je

še naprej živel v poslopju, ki je njemu in prijateljem služilo za bivanje in duhovno iskanje. Septembra 1843 je v tej vaški cerkvi imel zadnje bogoslužje s pridigo. Vaščani so napolnili cerkev, prišlo je tudi nekaj prijateljev. Vsem je bilo hudo in so se spraševali, zakaj se njihov priljubljeni župnik odreka župniji.

Pridiga ob slovesu jih je ganila do solz. Prosil jih je, naj se ga v prihodnje spominjajo, »čeprav ga ne bodo več slišali, naj molijo zanj, da bi v vseh stvareh spoznal Božjo voljo in bi jo bil vedno pripravljen spolnjevati«. Ko je končal pridigo, je slekel duhovniško haljo in jo odložil na obhajilno mizo. Pretresljiv prizor je dal vsem vedeti, da se neko obdobje v njegovem življenju nepreklicno končuje.

Dve leti je še ostal med njimi, a je bil po svojih besedah »na smrtni postelji, kar zadeva njegovo članstvo v Angleški cerkvi«. Sklenil je, da bo napravil vse, da pride do gotovosti. Dal se bo voditi samo glasu vesti in jasnemu spoznanju. Medtem je vztrajal v molitvi, preverjal svoje nagibe in nosil breme dvomov. Da bi jih razčistil, je začel pisati knjigo *Razvoj krščanskega nauka*. V njej je iskal odgovore na temeljno vprašanje, kako se resnice, ki nam jih je razodel naš Gospod in so zapisane v Svetem pismu, vendarle razvijajo. So nespremenljive in trdne kot skala, a vendarle rastejo kot živo drevo.

Iz Newmanovih duhovnih spisov:

Zakaj Marijo imenujemo Kraljica mučencev? Zakaj je lahko kraljica tistih, ki »so bili pomorjeni zaradi Božje besede in zaradi pričevanja, ki so ga dajali«? Ni bila mučena in

umorjena. Spomnimo se, da morejo biti duševne bolečine enako hude kakor telesne. Kakšno neizmerno bolečino je čutila, ko je od blizu gledala trpljenje in križanje svojega Sina! To je bil meč, ki je prebadal njeno srce. Jezusov krvavi pot kaže, kako velika je lahko duševna bolečina. Zato Marijo po pravici imenujemo Kraljica mučencev.

Kraljica vseh svetnikov – prosi za nas!

Sveti Janez Henrik Newman – prosi za nas!